

**1. kapitola ČLEN CIRKVI,
KTORÝ IŠIEL DO PEKLA**

Narodil som sa a bol som vychovaný ako južný baptista. Vždy som si myslel, že Pán Ježiš Kristus a všetci Jeho učeníci boli južní baptisti. Bol to pre mňa skutočný šok, keď som zistil, že neboli.

Jedného dňa som si začal čítať Bibliu a rozhodol som sa, že Pavol nemohol byť baptista, pretože povedal, „*Dakujem Bohu, že lepšie hovořím jazykmi ...*“ (1. Kor. 14:18 Ev.). Nikdy predtým som takéto niečo nepočul od žiadneho baptistu!

Keďže som sa narodil a bol vychovávaný ako južný baptista, l'utoval som každého, kto nebol baptista. Ale viete, priatelia, môžete byť členom cirkvi a nemusíte byť kresťanom.

Hoci ja sám som členom cirkvi a verím, že je potrebné chodiť do zboru, ale len púhe chodenie do zboru vás nespasí a ani z vás neurobí kresťana. Tak ako chodenie do maštale z vás neurobí kravu! Byť členom cirkvi z vás neurobí kresťana, tak ako z vás neurobí kresťana členstvo v country klube. Musíte sa znovu narodiť.

Je mnoho ľudí, ktorí si myslia, že sú kresťanmi iba preto, lebo sú členmi nejakej cirkvi.

Ja som sa stal členom cirkvi, keď som mal 9 rokov. Stal som sa ním preto, lebo môj učiteľ nedelnej školy sa spýtal všetkých chlapcov v jedno nedelne ráno: „Kolkí z vás chcú ísť do neba?“ Všetci sme chceli ísť do neba a preto učiteľ nedelnej školy povedal: „Keď vás pastor Dr. ten a ten dnes ráno vyzve, tak choďte dopredu.“

Keďže sme sa všetci chceli dostať do neba, po výzve niektorí z nás napochodovali dopredu a potriasali si s kazateľom ruky Stali srne sa členmi cirkvi a pokrstili nás vo vode. A ja som si naozaj myslel, že som kresťanom.

Neskôr, keď som sa zúčastnil evanjelizačných zhromaždení - dokonca jedno sponzoroval môj vlastný zbor - a Duch Boží začal jednať so mnou ohľadom môjho spasenia, tak som si vždy povedal, *Ja som už spasený. Patřím clo cirkvi. Bol som pokrstený vo vode. Ja som už kresťanom.*

Narodil som sa predčasne s poškodeným srdcom. Pri narodení som vážil asi 900 gramov. V tej dobe, pred viac ako 75 rokmi, neboli ešte inkubátory pre predčasne narodené deti a tak pravdepodobnosť, že prežijem nebola prakticky žiadna. Napriek všetkému som prežil, hoci som nikdy nebehával ani som sa nehral ako ostatné deti. Nikdy som nemal normálne detstvo.

V pätnástich som bol úplne pripútaný na lôžko. Páť lekárov mi povedalo, že určite zomriem, nemôžem prežiť. Ale práve tam, v chorobe na posteli som sa znovuzrodil, 22. apríla 1933 v južnej spálni na ulici 405 N. College Streets, v meste McKinney v štáte Texas. Bolo to o páť minút tri štvrte na osem v sobotu večer.

Táto južná spálňa mala krb. A na tom krbe boli hodiny starého otca. Mój stav sa zhoršil a preto pri mne sedela moja mama, stará mama a najmladší brat Pat. Zavolali lekára. (V roku 1933 lekári konali návštevy doma).

Práve, keď hodiny starého otca odbili 7:30, prestalo v mojej hrudi biť srdce.

A cítil som rýchlejšie, ako keď lusknete prstami, že v prstoch na nohách mi prestala prúdiť krv a prsty mi znecitlivelí. Táto znecitlivelosť ďalej zasiahla celé chodidlá, potom členky, kolená, bedrá, brucho, srdce - a ja som vyskočil zo svojho tela.

Nestratil som vedomie. Vyskočil som z tela, tak ako keď potápač skočí z mostíka do bazénu. Vedel som, že som vonku zo svojho tela. Videl som svoju rodinu v miestnosti, ale nemohol som sa s nimi skontaktovať.

Mal som v úmysle rozlúčiť sa s mamou, starkou a s bračekom, ale vyskočil som z tela skôr, ako som tie slová mohol dostať úplne zo seba.

Začal som zostupovať - dole, dole do nejakej jamy, akoby ste išli dole v nejakej studni, jaskyni alebo dutine. Nevedel som, že aj môj fyzický hlas to zachytil. Ako som sa chcel rozlúčiť, vedel som, že idem dole do toho miesta. Všetci traja prítomní členovia

rodiny neskôr potvrdili, „Keď si sa lúčil, tvoj hlas znel akoby si bol niekde dole v jaskyni, alebo v dutine, alebo v niečom podobnom.“

A ja som ďalej zostupoval. Išiel som dole nohami dopredu - dole, dole, dole, dole. Pozeral som sa hore a uvidel som svetlá na zemi. Nakoniec sa úplne stratili. Dookola ma úplne obkľučila tma -

tma temnejšia ako ktorákoľvek noc, akú človek kedy videl. Zdalo sa, že keby ste mali nôž, tak by ste z nej mohli kus vyrezať. Nevideli by ste si ruku ani centimeter pred nosom.

Čím som išiel ďalej dole, tým bolo temnejšie a teplejšie, až nakoniec kúsok podomnou som uvidel kmitajúce sa lúče svetla na stene temnoty. A tak som prišiel na dno jamy.

Toto som prežil pred viac ako 60 rokmi, ale je to pre mňa také živé, ako keby sa mi to prihodilo iba pred týždňom. Duchovné veci nikdy nezostarnú.

Keď som sa dostal na dno tej jamy, uvidel som čo spôsobovalo, že sa svetelné lúče hrali na stene temnoty. Predo mnou, za bránami alebo vchodom do pekla, som uvidel obrovské oranžové plamene s bielymi vrcholcami.

Bol som priťahovaný k peklu, tak ako magnet priťahuje k sebe kov. Vedel som, že ak prejdem cez tie brány, už sa nebudem môcť nikdy vrátiť. Snažil som sa spomaliť moje klesanie, pretože keď som sa dostal na dno jamy, tak plocha bola stále naklonená smerom dole.

Bol som si vedomý toho, že ma nejaká bytosť stretla na dne tej jamy. Nepozrel som sa na ňu. Mój pohľad bol upriamený na brány, ale vedel som, že mám nejakú bytosť po pravej strane.

Nevedel som to, dokiaľ som to nenašiel o niekoľko rokov neskôr v knihe Izaiáša, kde je napísané: „*Peklo zdola zbúrilo sa, v ústrety tvojmupríchodu, zobudilopre teba mrtvých ...*” (Iz. 14:9 R).

Tá bytosť, keď som sa snažil spomaliť svoje klesanie, ma chytila za ruku, aby ma doviedla clo vnútra. Keď ma chytila ďaleko nad tmou a černotou, prehovoril akýsi hlas. Znel ako mužský hlas, ale nevedel som,

čo povedal. Nevedel som či to bol Boh, Ježiš, nejaký anjel alebo niekto iný. Nehovoril po anglicky, bol to cudzí jazyk.

Keď prehovoril tých pár slov, tak sa pri tom to miesto zatriaslo! A tá bytosť ma hneď pustila. Potom tam bola nejaká sacia sila, ktorá ma vytrhla naspäť. Vzniesol som sa od vchodu do pekla, až kým som sa neocitol v tieňoch. Potom ma znova tá sacia sila začala ťahať hlavou dopredu cez tú temnotu.

Skôr ako som sa dostal hore, uvidel som svetlo. Bol som dole v studni. Bolo to, ako by ste boli dole v studni a uvideli svetlo nad vami.

Vystúpil som na verande domu môjho starkého. Bývali sme v jednom z tých staromódnych domov, ktoré zvykli stavať v Texase tak, že mali verandu takmer okolo celého domu. Vystúpil som na južnej strane domu. Na verande som uvidel hojdačku starého otca. Uvidel som obrovské cédre na dvore! Chvíľočku som tam na verande postál.

Potom som prešiel priamo cez stenu, nie cez dvere, ani cez okno, ale cez stenu. A potom som skočil do svojho tela. ako keď človek ráno vkízne nohou do topánky.

Skôr ako som skočil do tela, uvidel som sedieť starú mamu na okraji postele, ako ma držala v náručí. Keď som sa dostal do tela mohol som s ňou komunikovať.

Povedal som jej - a neviem, ako som to vedel - „Stará mama, znova odídem a nevrátim sa.”

Ona mi odpovedala: „Syn môj myslela som si, že sa už ani teraz nevrátiš!”

Odvetil som jej: „Stará mama, kde je mama? Chceme sa s ňou rozlúčiť.” Rozhliadol som sa po izbe, ale nebola tam.

Starká mi povedala: „Synček, povedala som mame, že si zomrel a ona vybehla von a modlí sa.”

A potom som ju počul. Bola oproti severnej strane domu. Vrátila sa po verande, modlila sa nahlas z plných pľúc.

Eudia mi neskôr povedali, že ju mohli počuť kričať a modliť sa niekoľko blokov od nás.

Keď som povedal: „Chcem sa s mamou rozlúčiť,” stará mama na ňu zavolala, „Lillie!”, ale mama ju nepočula, lebo sa modlila tak nahlas.

Ak nie si pripravený odísť, tak chceš, aby niekto išiel s tebou. Máš strach! Povedal som: „Stará mama, neopúšťaj ma! Neopúšťaj ma! Bojím sa, že odídem, kým tu nebudeš! Chcem tu mať niekoho pri sebe! Neopúšťaj ma!" A tak ma znova zovrela do náručia.

Potom som jej povedal: „Povedz mame, že som sa rozlúčil. Povedz mame, že ju ľúbim. Povedz jej, že ďakujem, že zostala s nami." (Otec nás opustil, keď som mal 6 rokov a mama zostala so štyrmi deťmi a snažila sa nás uživiť. Kvôli všetkým problémom, ktoré mala, a to, že bola ešte len duchovným dieťaťom, a to, že nevedela, ako vložiť všetky bremená na Pána, bola úplne nervovo, duševne a fyzicky zrútená).

Znova som povedal: „Povedz mame, že si vážim všetko, čo kedy urobila pre mňa a pre nás všetkých. A povedz mame, že som povedal, že lutujem, ak som jej spôsobil čo len jednu vrásku na tvári a lutujem, ak som jej spôsobil čo len jeden šedivý vlas. A prosím ju, aby mi to odpustila."

Cítil som, ako sa kížem. Povedal som: „Stará mama, znova odchádzam. Bola si pre mňa druhá mama, keď mamino zdravie zlyhalo."

Keď naša mama ochorela, tak my štyri deti sme išli bývať k rôznym príbuzným. Ja som odišiel k starej mame z matkinej strany. Stará mama ma stále oslovovala „mój chlapec" a vždy hovorievala: „Sem ma pobožkaj, sem ma pobožkaj."

A tak som ju pobožkal na líce a rozlúčil som sa s ňou.

Srdce sa mi po druhýkrát zastavilo. Je to pre mňa takmer také skutočné dnes, ako to bolo skutočné v ten deň pred polstoročím.

Cítil som, ako mi krv prestala prúdiť. Konce prstov na nohách mi znečitlivelí, potom aj moje chodidlá, členky, kolenná, bedrá, brucho a srdce. Vyskočil som z tela a začal som zostupovať - dole, dole, dole, dole. Viem, že to bolo len pár sekúnd, ale vyzeralo to ako večnosť.

Išiel som dole, až kým ma temnota nezahalila. Svetlá sa nado mnou stratili.

Čím ďalej som zostupoval, tým bolo teplejšie a tmavšie, až kým som sa znova nedostal na dno jamy a tam som uvidel vchod do pekla alebo brány pekla, ako som to nazval. Uvedomil som si, že ma znova stretla tá bytosť.

Snažil som sa spomaliť svoje klesanie -bolo to, akoby som sa vznášal smerom dole -napriek tomu to bolo, akoby ma niečo ťahalo dole. A tá bytosť ma chytila za ruku. Keď to urobila, znova zaznel ten hlas - mužský hlas. Prehovoril neznámym jazykom. Nevedel som, čo hovorí, ale keď hovoril celé miesto sa triaslo. Tá bytosť ma potom pustila.

Bolo to, akoby sacia sila pôsobila na mój chrbát. Nikdy som sa neotočil, len som sa vznášal naspäť do tieňov temnoty. A potom som bol ťahaný hlavou hore dopredu. Skôr ako som vyšiel z tej jamy, uvidel som svetlá na zemi, nado mnou. Jediný rozdiel bol teraz v tom, že som vystúpil nad postelou.

Prvýkrát som vyšiel na verande a teraz pred postelou. Na chvíľočku som tam postál. Videl som svoje telo ležať na posteli.

Videl som starú mamu, ako tam sedela a držala ma v náručí. Od okraja posteľe som akoby vošiel dovnútra môjho tela cez ústa. Keď som sa opäť dostal do tela, mohol som so starkou komunikovať. Povedal som jej: „Znova odídem a už sa tento krát nevrátim,"

Ona mi povedala: „Syn mój, myslela som si, že sa už ani teraz nevrátiš."

Ja som sa spýtal: „Starká, kde je starký? Chcem sa s ním rozlúčiť."

Povedala mi: „Syn mój, veď vieš, že starký odišiel do východnej časti mesta vyzbierať nájomné z niektorých svojich nájomných domov."

„Aha," povedal som, „už si spomínam. Len som na chvíľku na to zabudol."

A ďalej som povedal: „Starká, rozlúč sa za mňa s ním. Nikdy som nevedel, čo to znamená mať otecka. On bol najbližšie k otcovi, akého som poznal. Dal mi domov, keď som žiadny nemal. Povedz mu, že si ho vážim. Povedz mu, že ho mám rád. Povedz mu, že som sa už rozlúčil.

Potom som nechal pár slov pre moju jedinú sestru, bola najstaršia z nás a pre môjho najstaršieho brata. Na to som sa spýtal: „Kde je Pat? Pat bol mój 9 ročný braček.

Starká mi povedala: „Bežal k susedom, aby znova zavolať lekára."

Pre každého z nich som nechal pár slov a srdce sa mi zastavilo po tretí raz.

Cítil som, ako mi prestala prúdiť krv. Zrazu mi znečitlivelí prsty. Rýchlejšie, ako lusknutie prstami mi odumreli prsty, chodidlá, členky, kolená, bedrá, brucho, srdce a ja som vyskočil z tela a začal zostupovať.

Až do tejto chvíle som si myslel, *Toto sa predsa nemaže diať mne. Mám len halucinácie. To nemaže byť skutočnosť!*

A potom som si pomyslel, *Toto je už po tretíkrát. Teraz sa už nevrátim!* Temnota ma znova obklopila, temnejšia ako ktorákoľvek noc, ktorú kto kedy videl. Biblia hovorí o ľuďoch hodených „*von do tmy, tam bude plač a škrípanie zubov*“ (Mat. 8:12).

A v tej temnote som zakričal: „Bože! Patrím do cirkvi! Bol som pokrstený vo vode!“ Vidíš, hovoril som Bohu.

„Nemal by som ísť týmto smerom, idem nesprávnym smerom!“

Čakal som na odpoveď, ale žiadnu som nedostal, iba ozvenu môjho vlastného hlasu skrze temnotu. Druhýkrát som zakričal trochu hlasnejšie, „Bože! Patrím do cirkvi! Bol som pokrstený vo vode!“

Čakal som na odpoveď, ale žiadna neprišla, iba ozvena vlastného hlasu skrze tmu.

Asi by som vystrašil zhromaždenie, tak že by som ich pripravil o rozum, keby som napodobnil to, ako som zvrieskol po tretíkrát. Keby som ich tým odstrašil od pekla a priviedol do neba, urobil by som to. Bez váhania by som to urobil!

Doslova som zvrieskol: „BOŽE! BOŽE! PATRÍM DO CIRKVI! BOL SOM POKRSTENÝ VO VODE!“ Hoci je správne byť pokrstený vo vode, hoci je správne patriť do cirkvi, *na to, aby som unikol peklu a išiel do neba potrebujem niečo viac, ako len byť pokrstený vo vode!*

A zase som počul len ozvenu vlastného hlasu, ktorá sa ozývala temnotou.

Znova som sa dostal na dno tej jamy. A znova som pocítil teplo, ako ma udrelo do tváre. Znova som sa priblížil ku vchodu, k bráne samotného pekla. Tá bytosť ma chytila za ruku. Rozmýšľal som, že sa budem brániť, ak budem môcť, aby som tam nešiel.

Podarilo sa mi len trochu spomaliť klesanie a tá bytosť ma chytila za ruku.

Vďaka Bohu za to, že ten hlas znova prehovoril. Nevie, kto to bol - nikoho som nevidel iba som počul ten hlas. Nevie, čo povedal, ale nech povedal čokoľvek, to miesto sa zachvelo a zatriaslo. A tá bytosť ma zase pustila.

Potom ma tá sacia sila, ktorá pôsobila na môj chrbát, ťahala naspäť, preč od vchodu do pekla, až kým som sa neocitol v tieni. Potom ma hlavou dopredu vytiahla hore. Ako som vystupoval cez temnotu, začal som sa modliť. Mój duch, človek, ktorý žije vo vnútri tohoto fyzického tela, je večná bytosť, je to duchovný človek. Začal som sa modliť: „Ó Bože! Prichádzam k Tebe v mene Pána Ježiša Krista. Prosím Ťa, odpusti mi moje hriechy a očisti ma od každej neprávosti.“

Vyšiel som pri posteli. Rozdiel medzi tými tromi skúsenosťami bol v tom, že prvýkrát som vystúpil na verande, druhýkrát pred postelou a tretíkrát som vystúpil hneď pri posteli a skočil som rovno do svojho tela.

Keď som sa dostal do tela, môj fyzický hlas zachytil moju modlitbu hneď uprostred vety. Už som sa modlil z môjho ducha, keď môj fyzický hlas zachytil modlitbu a pokračoval v nej.

To sa stalo v roku 1933. V tej dobe sme nemali tolko áut, ako máme dnes. Bola hospodárska kríza! Ale potom mi povedali, že keď sme sa s mamou tak nahlas modlili, tak dva bloky na obidve strany od nášho domu bola zablokovaná premávka.

Chcem, aby si vedel, že som sa cítil, ako keby bola zdvihnutá dvojtonová váha z mojej hrudi a dovnútra prišiel pokoj. Pozrel som sa na hodiny starého otca na krbe. Ukazovali 7:40. Toto všetko sa odohralo za 10 minút!

A tak som sa znovuzrodil o 7:40, 22. apríla 1933, v južnej spálni a od tej doby som stále spasený.

Musel som však zostať v posteli a lekár mi povedal, že určite zomriem. V skutočnosti to povedali piati lekári, že zomriem. Jeden z nich pracoval vo veľkej Mayovej klinike a povedal: „Nemáš šancu, ani jedna ku miliónu.“ Tak som si myslel, že musím zomrieť.

Ale poviem ti, čo som robil. Každý večer som chválil Pána, až kým som od únavy nezaspal. V dome bola úplná tma a každý už spal. Zostal som sám, 15 ročný chlapec so svojimi myšlienkami.

Lekár bol ku mne úprimný. Povedal mi: „Vieš, tvoje srdce je v takom zlom stave, že môžeš zomrieť v ktorejkoľvek chvíli. Nieкто môže byť s tebou v izbe, len na chvíľku sa pozrie von oknom, obráti sa k tebe a ty potichu zomrieš. Alebo ťa v jedno ráno nájdu mŕtveho v posteli.“

Povedal som: „Môžu ma nájsť mŕtveho v posteli, ale ja som tak veľmi rád, že už nepôjdem do pekla.“

Večer som potichu hovoril: „Ďakujem Ti Pane Ježišu. Sláva Bohu. Chvála Pánovi. Budem sa usmievať. Keď ma nájdu mŕtveho s úsmevom na tvári, budú vedieť, že som zomrel šťastný!“

2. kapitola SMRŤ A OBLAK SLÁVY

Bol som pripútaný na lôžko 16 mesiacov pred tým, ako som bol uzdravený.

Štyri mesiace po znovuzrození, 16. augusta 1933, iba štyri dni pred mojimi šestnástimi narodeninami - bolo to v stredu - zomieral som. Po celý deň som vedel, že zomieram. Mal som veľa skúseností so zomieraním, aby som to vedel.

Presťahovali ma do severnej spálne. Mój deväťročný braček bol pri mne, pretože nieкто musel byť neustále so mnou. Bolo to so mnou veľmi zle.

V ten deň teplota vystúpila na 40 °C. V roku 1933 sme ešte nemali klimatizáciu. Niektorí ľudia mali malý ventilátor, ale my sme nemali ani to.

Všetky dvere a okná boli otvorené, ale moje telo bolo veľmi studené. O jednej hodine bola teplota 38 °C - najväčší vrchol dosiahla o tretej hodine 40 °C - napriek tomu bolo moje telo také studené, že ma museli ovinúť dekami. Zobrali všetky fľaše s horúcou vodou, nahriate tehly, zabalili ich a položili okolo mňa, aby ma ohriali.

Popoludní o 1:30 hod., 16. augusta 1933 prišla smrť a zmocnila sa ma. Povedal som bračkov: „Bež pre mamu - rýchlo! Chceme sa s ňou rozlúčiť.“

Vybehol z izby a hneď na to sa celá izba rozžiarila Božou slávou. (Biblia hovorí v Skutkoch v 7. kapitole, že keď kameňovali Štefana, tak videl Božiu slávu a Ježiša stojaceho po Otcovej pravici. Ale ak sa vrátiš do Starého zákona a budeš študovať o Božej sláve, tak zistíš, že sa velakrát zjavovala v podobe oblaku - bieleho, jasného a žiariaceho.)

Celá izba bola naplnená týmto jasným svetlom, jasnejším ako odraz slnka na snehu a vieš aký je to silný odraz. A ja som vošiel do tej slávy. Opustil som svoje telo a vzniesol som sa. Keď som sa dostal asi do výšky strechy, pozrel som sa dole do izby a uvidel som svoje ležiace telo na posteli so zatvorenými očami a otvorenými ústami, ako majú mŕtvi.

Videl som, ako sa mama naklonila nado

mnou a chytila ma za ruku. A počul som hlas, ktorý prehovoril po anglicky, ale nič som nevidel. Myslel som si, že to bol Ježiš, pretože to bol mužský hlas. Povedal: „Vráť sa, vráť sa! Vráť sa na zem! Tvoje dielo ešte nie je dokončené!“

Zostúpil som a vrátil som sa naspäť do izby. Ako som vkízol naspäť do svojho tela, mama ma držala za ruku a ja som jej povedal: „Mama! Teraz už nezomriem!“

Myslela si, že tým chcem povedať, že v tej chvíli nezomriem. Ale ja som tým myslel, že budem žiť a budem konať Božie dielo. (Rok na to som bol uzdravený, keď som jednal vo viere podľa Božieho Slova.)

Keď sa dostaneš do večnosti, tam neexistuje čas. Vela rokov som nerozprával o týchto skúsenostiach. Boli pre mňa príliš sväté, aby som o nich rozprával. Ale potom, čo som už bol 15

rokov v službe (začínal som ako baptistický chlapec -kazateľ). Pán mi povedal: „Povedz im!“ A tak som začal o tom rozprávať, lebo mi to Pán povedal.

Mama ma počula rozprávať o tom, ako som išiel do pekla, ale nikdy ma nepočula opisovať túto druhú skúsenosť, keď som vstúpil do slávy. Krátko pred tým, ako vo veku 80 rokov odišla k Pánovi, počula ma v jeden deň vyučovať v rádiu. Vyučoval som na tému „Čo znamená veriť srdcom,“ rozprával som o vnútornom a vonkajšom človeku a povedal som, že veriť srdcom, znamená veriť duchom - tým človekom vo vnútri. Aby som objasnil toto vyučovanie, vniesol som ako príklad moju skúsenosť so slávou.

Keď som potom navštívil mamu, tak mi povedala: „Syn mój, nikdy som ťa pred tým nepočula o tom rozprávať až teraz v rádiu.“ „Ale,“ dodala, „musím ti o tom povedať viac, ako vieš. Poviem ti to z mojej a starkinej strany.“

Potom pokračovala, „Podľa toho, ako si rozprával, bol si hore v tej sláve len niekoľko sekúnd. Ale v skutočnosti si bol preč viac ako 10 minút.“

Ďalej mi povedala: Pat pribehol do kuchyne a kričal: „Mami! Mami! Starká! Starká! Ken zomiera! Ken zomiera!“

Bola som najbližšie k tvojej izbe a tak som vybehla z kuchyne, cez halu do jedálne a chcela som vojsť do spálne, ale nemohla som sa dostať do vnútra!

Dvere boli otvorené, ale nemohla som vojsť. Zdalo sa, že je izba niečoho plná. Cítila som Božiu prítomnosť - Jeho slávu - a tak som cúvla k stolu v jedálni, sklonila hlavu a modlila som sa. (Mama nemohla vidieť do vnútra, lebo bola slepá odkedy som bol malý chlapec.)

Stará mama Drakeová (mala vtedy 70 rokov) pribehla hneď po mame. Skúsila prebehnúť cez tú slávu, ale ju to odrazilo, ako keby sa odrazila od gumenej lopty. Potom cúvla až do polovice jedálne a znova sa rozbehla a znova ju to odrazilo. Potom cúvla až úplne dozadu jedálne k stene a rozbehla sa, prebehla cez celú jedáleň a aj tak sa nemohla dostať cez otvorené dvere.

Takmer úplne premožená sa oprela o rám dverí a povedala: „Lillie, nevidím! Izba je plná niečoho, vypadá to ako hmla alebo biely oblak. Nevidím postel a ani Keňa! Nevidím dovnútra a ani sa tam nemôžem dostať!“

Mama pokračovala. „Povedala som jej: „Radšej počkajme.“ Stála som tam so sklonenou hlavou a modlila som sa asi 10 minút pri otvorených dverách. Stará mama ešte stále nevidela dovnútra. Nakoniec však povedala: „Lillie, dvíha sa to, ten oblak sa dvíha.“

„Bolo to, akoby sa rozplývala hmla. Trochu už mohla vidieť do izby a potom ešte viac. Ale neodvážili sme sa vojsť dovnútra, pokým sa nestratil posledný obláčik.“

Starká to videla svojimi fyzickými očami. Stála pri dverách. A keď povedala: „Už je to preč,“ vbehla som do izby.

Naklonila som sa nad teba a chytila som ťa za ruku, ale ty si bol mrtvy. A v tej chvíli si povedal: „Mami! Teraz už nezomriem.“

Od toho dňa až dodnes som nikdy nesmútil za kresťanmi, ktorí zomierali či už boli mladí, v stredných rokoch alebo starí. Áno, viem, uzdravenie nám patrí, ale všetci sa jedného dňa vrátíme domov. Nikdy som ich nelutoval, pretože som vedel,

kam išli. Ach, ale pre tých, ktorí nepoznajú Pána je to úplne iný príbeh!

3. kapitola

ZOMIERANIE BEZ BOHA

Pamätám si, keď som ležal chorý na posteli, moja stará mama mala vzdialenú sesternicu, ktorá ju chodievala navštevovať. Ich predkovia prišli z Tennessee, aby sa usadili v Texase pred mnohými rokmi. Po takmer 40 rokoch zistili, že tieto dve sesternice bývajú asi 30 míl od seba. Táto sesternica bývala v meste Sherman v Texase a navštevovala nás asi raz za tri mesiace.

Ale neodvážil by si sa s ňou rozprávať o Bohu. Jej dcéra ju musela odniesť z mojej izby. Rozzúrila sa: „Už len tá samotná myšlienka! Títo kazatelia chcú len vystrašiť ľudí a vravia im, že existuje nebo a peklo! Keď človek zomrie, tak je mŕtvy ako pes! Mali by zatvoriť všetky zbory a zbombardovať ich! Mali by pozabíjať všetkých kazateľov! Robia to všetko len pre peniaze!"

Potom, čo som už kázal mnoho rokov, boli sme s manželkou v Shermane a navštívili sme jej rodičov. Pán Rooker sa ma spýtal:

„Kenneth, pamätáš sa na L.?" „Áno," odpovedal som. Jej manžel ma raz videl a povedal mi: „Ak sem niekedy príde Kenneth s Orethou, chceli by sme, aby nás prišli navštíviť."

Lekári hovoria, že jej matka je na smrteľnej posteli.

A tak sme sa vybrali s manželkou k nim domov. Nejaká žena prišla otvoriť, hoci som ju nevidel 12 rokov, spoznal som ju, bola to jej dcéra.

Povedal som: „Som Kenneth Hagin."

Ona odvetila: „Ó vy ste Lilienn chlapec! Vy ste ten, ktorý to dotiahol na kazateľa?"

„Áno," odpovedal som, „to je pravda." Chytila ma za ruku a začala plakať. Povedala: „Kenneth, pamätáte sa na mamu? Spomínate aká bola? Nemohli ste sa s ňou rozprávať o Bohu?"

„Spomínam si," povedal som. „Porozprávali by ste sa s ňou? T u j e v spálni na nemocničnom lôžku. Lekár pred chvíľou odišiel a povedal, že zomiera. Porozprávali by ste sa s ňou?" „Porozprávam, ak budem môcť," odvetil som.

Chytila ma za ruku a odviedla do zadnej spálne. Otvorila dvere a pristúpili sme k nemocničnému lôžku. Na ňom ležala táto 72 ročná žena. Nemocničné lôžko mala zdvihnuté a ona ležala v polosede.

Ústa aj oči mala otvorené. Oči jej vypadali ako z mramoru. Z hrdla jej vychádzal smrteľný chrapot.

L. chytila svoju matku za ruku a povedala: „MAMA!" Oči sa jej ani nepohli. Boli upreté, sklenené ako z mramoru. Ústa sa tak isto ani len nepohli. Boli otvorené a chrčala. Dýchala po dlhých chvíľach.

„MAMA!," žiadna odpoveď.

„MAMA!," žiadna odpoveď.

Dcéra sa jej nahla k uchu a zvolala trochu hlasnejšie: „MAMA!" Stál som nahnúty priamo pri nej.

Pery a oči sa jej ani nepohli. Boli doširoka otvorené. Potom sa jej pery začali trochu hýbať a zvnútra vyšiel hlas, „Áno? Áno?" „MAMA! Vieš, kto je tu?"

„Áno, moja maličká." (Bola to jej maličká, hoci jej dcéra mala okolo 50 rokov.) Znova povedala: „MAMA! Nieкто ťa prišiel

navštíviť." Odpovedala nejasným chrapotom.

Dcéra jej potom povedala: „Mama! Pamätáš sa na tetu Sally z McKinney? Pamätáš sa aj na jej dcéru Lillie? Pamätáš sa na jej chlapca, ktorý bol pripútaný na lôžko - Kennetha - ten, ktorý sa stal kazateľom?"

Keď povedala slovo „kazateľ," jej matka vyskočila, akoby do nej strelili - ale oči sa jej ani nepohli. Načiahla sa rukou a spýtala sa: „Kenneth, Kenneth! Kde si? Kde si?"

Chytil som jej ruku a ona povedala: „Ach Kenneth, Kenneth! Ty si kazateľ - povedz mi, že neexistuje žiadne peklo! Ach, povedz mi to! Ja som hovorila, že nie je žiadne peklo. Hovorila som to. Povedala som, že by mali pozabíjať všetkých kazateľov. Bojím sa! Ach, bojím sa! Bojím sa!"

„Je tu taká tma. Taká veľká tma. TAKÁ VEEKÁ TMA! TAKÁ VEEKÁ TMA! Taká ..." A padla na vankúš. Nemohli sme sa k nej dostať.

Zomrela a išla do pekla, kričiac: „Taká veľká tma! Taká veľká tma!“

Muži a ženy, chlapani a dievčatá: *Existuje nebo*, aby sme ho získali a *existuje peklo*, aby sme sa mu vyhli. Pre niekoho to môže vyzerat' staromódne, ale to staromódne evanjelium je stále pravdivé aj dnes.

Hriešnikova modlitba pre prijatie Ježiša Krista ako SpasitePa

Drahý nebeský Otče, prichádzam k Tebe v mene Ježiš. Tvoje slovo hovorí: „... a toho, kto príde ku Mne nevyženieš von“ (Ján 6:37 R). Preto viem, že ma nevyženieš von, ale ma vezmeš dnu. A ja Ti za to ďakujem.

Vo svojom Slove si povedal: „... keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že Ho Boh vzkriesil z mrtvych, BUDEŠ SPASENÝ.... Lebo ktokolvek bude vzývať meno Pánovo, bude spasený“ (Rimanom 10:9,13). Verím, vo svojom srdci, že Ježiš Kristus je Syn Boží.

Verím, že bol vzkriesený z mrtvych pre moje ospravedlnenie. Vzývam teraz Jeho meno -meno Ježiš - a tak viem Otče, že si ma teraz zachránil.

Tvoje Slovo hovorí: „... srdcom sa verína spravodlivosť a ústami sa vyznáva na spasenie“ (Rimanom 10:10). Verím celým srdcom a vyznávam teraz Ježiša ako môjho Pána. Preto som teraz spasený! Ďakujem Ti Otče!